

лы, Святители, Мченици, Прѣподобны, и ся наряждатъ на брой девять, тѣй, на три ряда, по образа на девять-тѣ чина Ангелскы, като наши пазители и посрѣдници прѣдъ Бога. А отъ четвѣртѣ-тѣ просфорѣ ся изваждатъ чястици: за Святейшія Синодѣ, за Благочестивы-ты Царіе и за сичкы-ты православны христианы. Отъ пятѣ-тѣ—последнѣ-тѣ пѣтъ просфорѣ, Священнослужитель-тѣ изважда чястици за сичкы, кои-то сѣ умрѣли съ надѣжда да въскрѣснѣтъ и за вѣченѣ животь, и ся моли да имѣ ся простятъ грѣхове-ти,—и за блаженно-то имѣ упокоюваніе, и най-послѣ изважда все пакѣ отъ четвѣртѣ-тѣ просфорѣ чястицѣ и за свое-то недостоинство, думаещѣ: **Помани Господи и мое недостоинство.** Чястици-ты, кои-то сѣ извадены за живы-ты и мѣрты-ты, ся наряждатъ отдолу подѣ Св. Агнецѣ, понеже тѣ сѣ принесены за насѣ смиренны-ты, кои-то имамы нужда отъ милость и посрѣдничество, и кои-то чякамы отъ Бога голѣмѣ-тѣ Неговѣ милость.

При това треба да похвалимѣ и оныя благочестивѣ обычай, кой-то имѣтъ нѣкои отъ христианы-ты, да подаватъ на проскомидіѣ-тѣ заедно съ просфорѣ-тѣ си и свои-ты помяници (имена-та си да ги спомянуватъ). Тоѣ старѣ христианскы обычай е много полезенѣ и за тогова, кой-то е принесѣлъ, и за оногова, за кого-то става това приношеніе. На проскомидіѣ-тѣ, ако и да става молба за православны-ты христианы, живы и мѣрты, и въобщѣ за сичкы; нѣ кога-то тѣ си принасятъ помяници-ты, спомянува ся сякому и имя-то, като ся изважда изъ принесенѣ-тѣ имѣ просфорѣ и по еднѣ чястицѣ, да ся наряди на Дискоса до Агнеца, и да ся вложи, слѣдѣ като ся свѣрши тайнство-то на Св. Причашеніе, заедно съ сичкы-ты чястици въ Св. чяшѣ, да ся напоятъ вѣтрѣ съ Христовѣ-тѣ вѣрвь, въ имя-то на кой-то Господѣ прощава грѣхове-ты нѣ само на живы-ты, ами—и на умрѣлы-ты. За това има много примѣры, кои-то свидѣтлествуватъ, каквѣ полѣж имѣтъ души-ты на оныя, кои-то сѣ умрѣли съ вѣрѣ на Исуса Христа, отъ молитвы-ты, кои-то възнесе Священнослужитель-тѣ, кога служи Божественѣ Литургіѣ; нѣ ные ще наведемѣ само слѣдующы-ты три.

Св. Григоріѣ Двоесловѣ разсказва въ еднѣ отъ свои-ты рѣчи на слушатели-ты си, че въ вѣрмя-то на Св. Венедикта имало двѣ постници, кои-то съ языка си врѣдили и себе си, и другы-ты. Св. старецѣ ги свѣтвалѣ да ся оставятъ отъ тоѣ пагубенѣ задушѣ-тѣ имѣ навѣкъ, и ги заплашвалѣ, че ще ги отлѣчи най-послѣ